

000005

Uitgifte

Repertoriumnummer 2020/ 7966
Datum van uitspraak 28 oktober 2020
Rolnummer 2020/AR/147

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep**Brussel****Marktenhof
kamer 19A****Arrest**

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001785118-0001-0031-01-01-1

INZAKE:

1. X1, [...]

2. X2, [...]

die zichzelf vertegenwoordigen,

verzoekende partijen,

TEGEN:

1. DE GEGEVENSBESCHERMINGSAUTORITEIT, openbare instelling met rechtspersoonlijkheid, ON 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35, verwerende partij,

vertegenwoordigd door Mr. CLOOTS Elke, Mr ROETS Joos en Mr SOTTIAUX Stefan, advocaten te 2018 ANTWERPEN, Oostenstraat 38 bus 201;

EN:

1. Y1, [...]

2. Y2, [...]

3. Y3, [...]

vrijwillig tussenkomende partijen,

allen vertegenwoordigd door [...]

* * *

1. Rechtsmacht van het Marktenhof.

Het hof put zijn rechtsmacht uit een verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof van beroep te Brussel op 15 januari 2020 door X1 en X2 tegen de GEGEVENSBESCHERMINGSAUTORITEIT (hierna "GBA") en tegen "Meester Y1, Y 2 en Y3.

Bij dit verzoekschrift stellen X1 en X2 dat zij bij het Marktenhof beroep instellen tegen de beslissing van de Geschillenkamer van de GBA waarbij "zijn" klacht onder DOS-2019-05971 geseponeerd wordt, deze beslissing werd ter kennis van X1 gebracht bij aangetekend schrijven van 18 december 2019.

In het verzoekschrift wordt enkel gevraagd om op te roepen en te horen:

- >De Gegevensbeschermingsautoriteit, voornoemd
- >Indien het Hof het nuttig oordeelt :
 - Meester Y1, voormeld
 - Y2, in hoofde van Y3, bestuurder, voormeld
 - De Stafhouder bij de Balie te Antwerpen, per adres 2000 Antwerpen, Bollvarplaats 20 bus 15

De beslissing zelf is vervat in een proces-verbaal van 17 december 2019 dat als conclusie stelt (stuk 3 in het dossier van de GBA) dat op basis van de informatie waarover de Geschillenkamer op dit ogenblik beschikt, zij het op heden niet opportuun acht om aan de klacht verder gevolg te verlenen aangezien de klacht geen grieven bevat die een ruime maatschappelijke impact hebben en bovendien uit het dossier blijkt dat er ook een klacht bij de Stafhouder werd ingediend en de Geschillenkamer een eventueel dubbel onderzoek wenst te vermijden. Met betrekking tot de opportuniteit stelt de Geschillenkamer nog dat rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt zij keuzes dient te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent.

2. De vorderingen voor het Marktenhof.

Bij conclusie neergelegd ter griffie op 14 april 2020 vordert X1:

3. De feiten.

De verschillende partijen geven een eigen feitenrelaas, dat van X1 geeft de onderliggende feitelijke elementen weer in de verhoudingen tussen hemzelf en de verwerende partijen en de vrijwillig tussenkomende partij.

Dit feitenrelaas overstijgt de discussie die betrekking heeft op het verhaal tegen de beslissing van de Geschillenkamer van de GBA.

Het Marktenhof herneemt dienvolgens hierbij enkel het feitenrelaas van de GBA omdat dit zich beperkt tot de bestreden procedure.

De GBA vat als volgt samen:

1. X1 (eerste verzoeker) oefent het beroep van notaris uit binnen het kader van X2 (tweede verzoeker).
2. Per e-mail van 10 november 2019 diende X1 klacht in bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (eerste verweerder) tegen Meester Y1 (tweede verweerder), Y2 (derde verweerder, tevens vrijwillig tussenkomende partij) en diens bestuurder/zaakvoerder Y3 (vierde verweerder) (STUK 1).

Deze klacht focuste op het gegeven:

- dat Meester Y1 na de beëindiging van haar partnerschap met een andere advocaat, Meester Z, bepaalde persoonsgegevens van notaris X1 – die deel uitmaakten van de dossiers van Meester Z – onrechtmatig geraadpleegd zou hebben; en dat zij deze persoonsgegevens – die beschermd zijn door het beroepsgeheim van de advocaat – vervolgens, binnen de context van de activiteiten van de vennootschap Y2, beschikbaar zou hebben gesteld aan een niet-advocaat, met name aan haar nieuwe levenspartner, de heer Y3.

In de uiteenzetting van diens klacht stelde X1 daarbij onder meer (STUK 1.B):

“Tegen Meester Y1 werd een klacht ingediend bij haar Stafhouder. Tot op heden echter zonder enige reactie, wat mij hoogst verbaast van een tuchtoverheid in een beroep dat beroepsgeheim en discretie deontologisch hoog in het vaandel voert.”

Als bijlage bij de kennisgeving van zijn klacht aan de Gegevensbeschermingsautoriteit, voegde X1 tevens zijn omstandige e-mail met klacht aan de Stafhouder van Meester Y1 (STUK 1.A).

3. Op 28 november 2019 stelde de Eerstelijnsdienst van de Gegevensbeschermingsautoriteit (ELD) vast dat de klacht ontvankelijk was, en werd de klacht overgemaakt aan de Geschillenkamer (STUK 2).

4. Tijdens de vergadering van de Geschillenkamer van 17 december 2019, besliste de Geschillenkamer vervolgens om de klacht te seponeren, omwille van de volgende (opportuniteits)redenen (PV nr. 25 van 17/12/2019 betreffende dossier DOS-2019-05971) (STUK 3):

“Dhr. X1 dient dd. 10/11/2019 klacht in tegen Meester Y1, omdat laatstgenoemde persoonsgegevens van de klager illegaal zou geraadpleegd hebben en vervolgens zou beschikbaar gesteld hebben aan een niet-advocaat, met name aan Dhr. Y3.

De klager was cliënt bij Meester Z en laatstgenoemde was op dat moment de zakenpartner van Meester Y1 (ze hadden samen een vennootschap “U”). Op een bepaald moment wordt U volledig aan Meester Y1 overgedragen, waarbij wordt bedongen dat Meester Z voor de overdrachtsdatum de prestaties van zijn cliënten zou afsluiten en factureren, hetgeen ook gebeurde. Een week na de overdracht, treedt in een buitengewone algemene vergadering van de vennootschap Dhr. Y3 – die geen advocaat is – op als enige aandeelhouder, krijgt de vennootschap een nieuwe naam (Y2), worden alle aspecten van advocatuur uit de vennootschap geschrapt en wordt het ontslag aanvaard van de zaakvoerders, Meester Z en X1. Kort nadien ontvangt klager twee facturen van Y2. De klager protesteert de twee facturen en verzet zich in dezelfde brief tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens door Y2. Hij ontving een reactie van Y2 maar in deze reactie wordt niets over de dataprotectie-aspecten gezegd. De klager diende in augustus 2019 tegen Meester Y1 klacht in bij de Stafhouder van de balie waar Meester Y1 als advocaat is ingeschreven. In deze klacht komen onder andere dezelfde grieven aan bod als de grieven die de klager in zijn klacht bij de GBA heeft opgenomen. Over de klacht bij de stafhouder zegt de klager dat deze “tot op heden zonder reactie bleef”.

Op grond van art. 95, §1, 3° van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit, beslist de Geschillenkamer om voorliggende klacht te seponeren. Op basis van de informatie waarover de Geschillenkamer op dit ogenblik beschikt, acht zij het op heden niet opportuun (1) om hieraan verder gevolg te verlenen, aangezien de klacht geen grieven bevat die een ruime maatschappelijke impact hebben. Bovendien blijkt uit het dossier dat er ook een klacht bij de Stafhouder werd ingediend en de Geschillenkamer wenst een eventueel dubbel onderzoek te vermijden.

(1) Rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt, dient zij keuzes te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent."

5. Deze beslissing tot seponering van de Geschillenkamer werd bij schrijven van 18 december 2019 ter kennis gebracht aan X1. In dit schrijven werden de volgende motieven opgegeven voor de seponering (STUK 4):

"De Geschillenkamer heeft kennis genomen van uw klacht en op basis van de informatie waarover de Geschillenkamer op dit ogenblik beschikt, acht zij het op heden niet opportuun (1) om hieraan verder gevolg te verlenen, aangezien de klacht geen grieven bevat die een ruime maatschappelijke impact hebben. Bovendien blijkt uit het dossier dat er ook een klacht bij de Stafhouder werd ingediend en de Geschillenkamer wenst een eventueel dubbel onderzoek te vermijden. [...]

(1) Rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt, dient zij keuzes te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent."

6. Bij verzoekschrift van 15 januari 2020 stelde notaris X1 vervolgens bij Uw Hof beroep in tegen de voornoemde seponeringsbeslissing.

7. Daarnaast stuurde notaris X1 op 12 januari 2020 een e-mail aan de Gegevensbeschermingsautoriteit waarin hij reageerde op de seponeringsbeslissing van 17 december 2019 (STUK 5). In deze e-mail maakte notaris X1 onder meer melding van twee berichten die hij inmiddels had ontvangen van de Stafhouder van Meester Y1. Deze berichten (die notaris X1 als bijlage voegde bij zijn e-mail van 12 januari 2020) luiden (STUK 5.1 en 5.2):

- Bericht van 14 november 2019 van de Stafhouder:

"Geachte Heer Notaris,

Ik verwijs naar uw e-mail dd. 12 november 2019.

Ik heb inderdaad niet meteen gereageerd op uw eerste bericht omdat ik tot een regeling wilde komen tussen de betrokken partijen.

Ik hield eraan u dit te melden. Ik kom hier eerstdaags op terug. Hoogachtend [...]"

- Bericht van 31 december 2019 van de Stafhouder:

"Geachte Notaris,

Ik verwijs naar uw e-mails dd. 13 augustus 2019 en 12 november 2019.

Ik heb nota genomen van uw klacht en de betrokken raadslieden aangeschreven.

Bede mij te verwittigen zodra u een creditnota bekomt voor de factuur vanwege Y2. Met vriendelijke groeten [...]"

8. Ingevolge de e-mail van 12 januari 2020 van notaris X1, werd het betrokken dossier op 28 januari 2020 wederom voorgelegd aan de Geschillenkamer (STUK 6 en 7).

9. Bij brief van 28 januari 2020 werd vervolgens aan notaris X1 meegedeeld dat de Geschillenkamer in dit dossier haar rechtsmacht heeft uitgeput, ten gevolge van de seponeringsbeslissing van 17 december 2019, die werd genomen op basis van de elementen waarover de Geschillenkamer op dat moment beschikte. Evenwel staat het vrij aan notaris X1 om een nieuwe klacht in te dienen, indien hij meent te beschikken over nieuwe elementen ter zake (STUK 8).

4. Het juridisch kader van de rechtsmacht van het Marktenhof.

De materie wordt geregeld door de Belgische Wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna WOG).

Wat aanhangigmaking en ontvankelijkheid van een klacht of een verzoek betreft stellen de artikelen 58 en volgende wat volgt.

Art. 58

Enieder kan schriftelijk, gedateerd en ondertekend een klacht of een verzoek indienen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De Gegevensbeschermingsautoriteit stelt daartoe een formulier vast.

Art. 59

De indiening van een klacht en een verzoek is kosteloos.

Art. 60

De eerstelijnsdienst onderzoekt of de klacht of het verzoek ontvankelijk is.

Een klacht is ontvankelijk wanneer:

- *zij opgesteld is in één van de landstalen;*
- *een uiteenzetting van de feiten bevat, alsook de nodige indicaties voor de identificatie van de verwerking waarop zij betrekking heeft;*
- *zij behoort tot de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit.*

Een verzoek is ontvankelijk wanneer:

- *zij opgesteld is in één van de landstalen;*
- *zij behoort tot de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit.*

De eerstelijnsdienst kan de klager of de verzoeker uitnodigen om zijn klacht of verzoek toe te lichten.

Art. 61

De beslissing inzake de ontvankelijkheid van de klacht of het verzoek wordt ter kennis gebracht van de klager of de verzoeker.

Indien de eerstelijnsdienst besluit tot de niet-ontvankelijkheid van een klacht of een verzoek wordt de klager of de verzoeker hiervan geïnformeerd door een met redenen omklede beslissing.

Art. 62

§ 1. De ontvankelijke klachten worden door de eerstelijnsdienst overgemaakt aan de geschillenkamer.

§ 2. De ontvankelijke verzoeken worden door de eerstelijnsdienst behandeld.

[.....]

De procedure voor de geschillenkamer en het verhaal ertegen wordt geregeld in afdeling 3 "Procedure voor de geschillenkamer".

"Onderafdeling 1. Aanhangigmaking bij de geschillenkamer

Art. 92

De geschillenkamer kan worden gevat:

1° door de eerstelijnsdienst, overeenkomstig artikel 62, § 1, voor de behandeling van een klacht;

[....]

Art. 93

De procedure voor de geschillenkamer is in principe schriftelijk. Evenwel kan de geschillenkamer de betrokken partijen horen.

Onderafdeling 2. Procedure voorafgaand aan de beslissing ten gronde

Art. 94

Eens gevat kan de geschillenkamer:

1° een onderzoek vragen aan de inspectiedienst overeenkomstig artikel 63, 2°;

2° de inspectiedienst verzoeken om een aanvullend onderzoek te verrichten wanneer de geschillenkamer wordt gevat overeenkomstig artikel 92, 3°;

3° de klacht behandelen zonder uit eigen beweging de inspectiedienst te hebben gevat.

Art. 95

§ 1. De geschillenkamer beslist over de opvolging die het geeft aan het dossier en is bevoegd:

1° te beslissen dat het dossier gereed is voor behandeling ten gronde;

2° een schikking voor te stellen;

3° de klacht te seponeren;

4° waarschuwingen te formuleren;

5° te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen;

6° te bevelen dat de betrokkene in kennis wordt gesteld van het veiligheidsprobleem;

7° het dossier over te dragen aan het parket van de procureur des Konings te Brussel, die het in kennis stelt van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven;

8° geval per geval te beslissen om haar beslissingen bekend te maken op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

§ 2. In de gevallen vermeld in § 1, 4° tot 6°, stelt zij onverwijld de betrokken partijen per aangetekende zending in kennis van:

1° het feit dat een dossier aanhangig is;

2° de inhoud van de klacht, desgevallend met uitzondering van de stukken waaruit de identiteit van de indiener van de klacht kan worden afgeleid;

3° de mogelijkheid tot het raadplegen en het kopiëren van het dossier bij het secretariaat van de geschillenkamer, desgevallend met uitzondering van de stukken waaruit de identiteit van de indiener van de klacht kan worden afgeleid, alsmede van de dagen en de uren waarop die raadpleging mogelijk is.

Onderafdeling 3. Beraadslaging en beslissing ten gronde

Art. 98

Wanneer de geschillenkamer beslist dat het dossier gereed is voor behandeling ten gronde, stelt zij onverwijld de betrokken partijen per aangetekende zending in kennis van de bepalingen zoals vermeld in artikel 95, § 2, alsook van:

1° de mogelijkheid om alle communicatie omtrent de zaak elektronisch te aanvaarden;

2° de mogelijkheid om hun verweermiddelen in te dienen en om te verzoeken om gehoord te worden;

3° de mogelijkheid om alle stukken die zij nuttig achten bij het dossier te voegen.

Art. 99

De geschillenkamer nodigt de partijen uit om hun verweermiddelen in te dienen.

Art. 100

§ 1. De geschillenkamer heeft de bevoegdheid om:

1° een klacht te seponeren;

2° de buitenvervolginstelling te bevelen;

3° de opschorting van de uitspraak te bevelen;

4° een schikking voor te stellen;

5° waarschuwingen en berispingen te formuleren;

6° te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen;

7° te bevelen dat de betrokkene in kennis wordt gesteld van het veiligheidsprobleem;

8° te bevelen dat de verwerking tijdelijk of definitief wordt bevroren, beperkt of verboden;

- 9° te bevelen dat de verwerking in overeenstemming wordt gebracht;
- 10° de rechtzetting, de beperking of de verwijdering van gegevens en de kennisgeving ervan aan de ontvangers van de gegevens te bevelen;
- 11° de intrekking van de erkenning van certificatie-instellingen te bevelen;
- 12° dwangsommen op te leggen;
- 13° administratieve geldboeten op te leggen;
- 14° de opschorting van grensoverschrijdende gegevensstromen naar een andere Staat of een internationale instelling te bevelen;
- 15° het dossier over te dragen aan het parket van de procureur des Konings te Brussel, die het in kennis stelt van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven;
- 16° geval per geval te beslissen om haar beslissingen bekend te maken op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

[.....]

Onderafdeling 4. Kennisgeving en beroepsprocedure

Art. 108

§ 1. De geschillenkamer stelt de partijen in kennis van haar beslissing en van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen binnen een termijn van dertig dagen, vanaf [...] de kennisgeving, bij het Marktenhof.

Behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de geschillenkamer bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt is de beslissing uitvoerbaar bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep.

De beslissing tot verwijdering van gegevens overeenkomstig artikel 100, § 1, 10°, is niet uitvoerbaar bij voorraad.

§ 2

Tegen de beslissingen van de geschillenkamer op grond van de artikelen 71 en 90 staat beroep open bij het Marktenhof die de zaak behandelt zoals in kort geding overeenkomstig de artikelen 1035 tot 1038, 1040 en 1041 van het Gerechtelijk Wetboek.”

De Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft op 20 december 2018 het reglement van interne orde van de GBA goedgekeurd. Het reglement van interne orde opgesteld door het directiecomité bevat de essentiële regels betreffende de werking van de organen en de termijnen binnen dewelke informatie, adviezen en goedkeuringen vermeld in de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de GBA dienen te worden geleverd. Het werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 15 januari 2019 en staat eveneens vermeld op de website van de GBA.

5. De beoordeling: de ontvankelijkheid.

5.1.

De persoon tegen wie de beslissing van de Geschillencommissie gericht is (de “betrokkene”), kan (als enige) beroep instellen.

Het (enige) “beroep” dat in het kader van artikel 108 § 1 van de WOG kan ingesteld worden voor het Marktenhof is een beroep/verhaal tegen de (administratieve) beslissing zelf.

Het staat de betrokkene of de klager zelf uiteraard altijd vrij de ‘gewone’ burgerlijke rechter te vatten (bijvoorbeeld inzake schadevergoeding).

Een verhaal/beroep tegen een beslissing kan enkel ingesteld worden tegen de bestuurlijke overheid *sensu lato* die de (bestreden) beslissing heeft genomen.

Het volgt duidelijk uit de tekst van voornoemd artikel 108 § 1 dat de bestuurlijke overheid die de beslissing heeft genomen, te weten de GBA, de verwerende partij is ten aanzien van een dergelijk verhaal/beroep.

Het is de administratieve overheid *sensu lato*, d.w.z. de overheid, die in de *lex specialis* die rechtsmacht verleent aan het Marktenhof, de bestreden beslissing heeft genomen, die de verwerende partij is in het geding dat strekt tot de vernietiging (minstens hervorming) van de administratieve beslissing.

De overheid die de bestreden beslissing heeft genomen kan op tegensprekelijke wijze, de rechtsgeldigheid en gegrondheid van de genomen beslissing verdedigen voor het Marktenhof.

Net zoals de vordering die ingesteld wordt tegen de klager (waaromtrent de GBA een beslissing treft), niet ontvankelijk is (*ratione personae*) in de mate dat deze vordering gesteld is tegen deze klager, is de vordering van de klager (hier X1) tegen de personen tegenover wie hij zich beklagt, onontvankelijk (in de mate dat deze vordering voor het Marktenhof wordt ingesteld; de klager heeft uiteraard de mogelijkheid degene(n) tegen wie hij zijn klacht wenst te richten, aan te spreken voor de ‘gewone’ rechtbanken).

De klager heeft wel een belang in de zin van artikel 17 en 18 Ger. W. om zijn subjectief recht van aantasting van zijn privacy te verdedigen tegen de betrokkene, die dit recht zou hebben geschonden, maar deze vordering is vreemd aan het objectief beroep/verhaal dat bij het Marktenhof kan ingesteld worden.

Het beroep/verhaal bij het Marktenhof strekt er enkel toe aan de rechtzoekende de waarborg te verlenen van artikel 6.1 EVRM en meer in het bijzonder, het verhaal van artikel 47 HGEU. Een rechter van de rechterlijke orde moet als laatste toezien dat bij het opleggen van sancties (*sensu lato*) door

administratieve overheden (die eigenlijk zelfs geen administratieve rechtscolleges zijn) de door de supranationale overheden gewaarborgde bescherming van de burger/rechtzoekende, niet geschonden wordt. Deze rechter (behorende tot de rechterlijke orde: te dezen het Marktenhof) moet overigens met volle rechtsmacht over de beslissing van de administratieve overheid kunnen oordelen en moet de mogelijkheid hebben, niet alleen om de beslissing ongedaan te maken door ze te vernietigen, maar moet tevens de rechtsmacht hebben om de beslissing inhoudelijk te wijzigen door zelf een eigen beslissing te nemen en deze in de plaats te stellen van de beslissing van de administratieve overheid.

Het beroep voor het Marktenhof onderscheidt zich van een "gewoon" beroep zoals dat voor een appelrechter van de rechterlijke orde kan ingesteld worden¹.

Met "*gewoon hoger beroep*" bedoelt het Marktenhof het beroep gebracht voor elke jurisdictie die door het Gerechtelijk Wetboek aangewezen is om recht te spreken over de zaak op basis van een

¹ Er is overigens geen grond tot vergelijking met de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State conform artikel 14 van de gecoördineerde wetten doet de Raad van State uitspraak over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen (het Hof onderstreept). De Raad van State kan slechts in bijzondere bij wet aangeduide beroepen oordelen met volheid van rechtsmacht. De Raad van State behoort niet tot de rechterlijke orde, de regels zijn dienvolgens niet zomaar transposeerbaar.

Zie ondermeer:

RvS (11e k.) nr. 219.316, 10 mei 2012, APT 2012, 617, verslag PIRET, F, waarin gesteld wordt : "*de Raad van State, zetelend in cassatie en niet als rechter inzake machtsoverschrijding, beschikt niet over een bevoegdheid van volle rechtsmacht en voldoet dus niet aan alle vereisten van art. 6, § 1 EVRM. Krachtens art. 14, § 2 R.v.St.-wet kan hij immers enkel uitspraak doen wegens schending van ofwel substantiële, ofwel op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en in dat geval neemt hij geen kennis van de grond van de zaak. Hij is onbevoegd om de feitelijke vergissingen te verbeteren die door de lagere rechter werden begaan of om een proportionaliteitscontrole te verrichten.*"

Desalniettemin heeft het Grondwettelijk Hof bij arrest van 18 februari 2016 (nr. 25/2016 - NJW 2016, 474, noot LAVRYSEN, L.; TMR 2016, 343) gesteld:

"B.40.1. Hoewel de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats kan stellen van de beslissing van het Milieucollege en hij de alternatieve administratieve geldboete die door dat laatste is uitgesproken of bevestigd dus niet kan wijzigen, controleert hij daarentegen of zij adequaat en evenredig is. Dienaangaande kan hij rekening houden met eventuele verzachtende omstandigheden om te oordelen dat de beslissing niet correct gemotiveerd is. Evenzo gaat hij na of de beslissing op relevante bewijselementen berust. Indien hij van mening is dat de uitgesproken administratieve sanctie nietig dient te worden verklaard, verwijst hij de zaak naar het Milieucollege, dat gebonden is door de motivering van het vernietigingsarrest.

B.40.2. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de Raad van State bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht niet enkel onderzoekt of er sprake is van kennelijke beoordelingsfouten. Hij dient daarentegen daadwerkelijk een grondig toezicht te verrichten, in rechte en in feite, van de bestreden beslissing en van de evenredigheid ervan. De loutere omstandigheid dat hij niet over een wijzigingsbevoegdheid beschikt, volstaat in die omstandigheden niet om te besluiten dat de controle die hij uitoefent, niet beantwoordt aan de vereisten van de toetsing met volle rechtsmacht in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.40.3. Voor het overige behoort het niet tot de bevoegdheid van het Hof om te onderzoeken hoe de Raad van State zijn bevoegdheid met volle rechtsmacht in concreto zou hebben uitgeoefend of waarom hij geen prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof in de zaken die de verzoekende partij betreffen.

verhaal dat tegen een beslissing van een rechter van de rechterlijke orde gewezen in eerste aanleg wordt ingediend en dit op basis van de rechtsmacht van deze appelrechter (die gebruik maakt van het devolutief karakter) met het oog op het herzien van het geding in feite en in recht en met het oog op het “her-oordelen” dit wil zeggen *het opnieuw beoordelen van het geschil in feite en in rechte* mits desgevallend nieuwe middelen en argumenten in aanmerking te nemen alsmede desgevallend, nieuwe of andere bewijsstukken, alles in functie van de evolutie die het geschil in feite en in rechte ondergaat (desgevallend zelfs ingevolge het in werking treden van nieuwe wetgeving sedert het inleiden van het geding).

Het Marktenhof oefent rechterlijke controle uit (in één enkele aanleg) over de beslissingen van bepaalde bestuurlijke overheden, maar alvorens te kunnen overwegen om een beslissing desgevallend (in het kader van haar volheid van rechtsmacht) te vervangen door haar eigen beslissing, is het noodzakelijk dat de bestreden beslissing ofwel onregelmatig ofwel onwettelijk *sensu lato* is.

Artikel 6 § 1 EVRM stelt dat “*bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [.....] eenieder recht [heeft] op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.[...]*”

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt met betrekking tot het *recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, [...] recht [heeft] op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden* en dat aldus *eenieder [....] recht [heeft] op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.*

Ook de Europese wetgever heeft niet omschreven wat moet verstaan worden onder het begrip “*een doeltreffende voorziening in rechte*”².

² Wij verwijzen naar het arrest van 27 september 2011 van het EHRM inzake A. MENARINI DIAGNOSTICS S.R.L. c. ITALIE, alwaar overwogen wordt:

« 62. Par ailleurs, la Cour rappelle que la nature d’une procédure administrative peut différer, sous plusieurs aspects, de la nature d’une procédure pénale au sens strict du terme. Si ces différences ne sauraient exonérer les États contractants de leur obligation de respecter toutes les garanties offertes par le volet pénal de l’article 6, elles peuvent néanmoins influencer les modalités de leur application (Valico S.r.l. c. Italie (déc.), no 70074/01, CEDH 2006-III).

63. La Cour note que dans le cas d’espèce, les juridictions administratives se sont penchées sur les différentes allégations de fait et de droit de la société requérante. Elles ont dès lors examiné les éléments de preuve recueillis par l’AGCM. De plus, le Conseil d’État a rappelé que lorsque l’administration dispose d’un pouvoir discrétionnaire, même si le juge administratif n’a pas le pouvoir de se substituer à l’autorité administrative indépendante, il peut toutefois vérifier si l’administration a fait un usage approprié de ses pouvoirs.

De rechtsmacht van het Marktenhof is ruimer dan die van de Raad van State. De afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State kan immers (artikel 14 van de gecoördineerde wetten) bij wijze van arrest uitspraak doen over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen. De rechtsmacht van het Marktenhof is niet beperkt tot één van deze drie domeinen.

5.2.

In de mate als gericht tegen Y1, Y2 en Y3 is het verhaal van X1, niet ontvankelijk.

De stelling, als zouden deze andere partijen niet opgeroepen zijn als partij maar enkel om gehoord te worden in de mate dat het Marktenhof zulks nuttig zou oordelen, is onjuist (zie punt 5.1 hiervoor). Als rechtsmacht die te oordelen heeft over een objectieve contentieux, is een getuigenverhoor in het algemeen weinig relevant.

5.3.

De vrijwillige tussenkomsten van Y1, Y2 en Y3 zijn om dezelfde motieven niet ontvankelijk.

5.4.

Het verhaal ingesteld door X2, is niet ontvankelijk.

De klacht die het voorwerp heeft uitgemaakt van de bestreden seponeringsbeslissing bij de GBA werd ingediend door X1 (als natuurlijke persoon) en niet door X2.

Deze Notariële Participatievennootschap is – wat de bestreden seponeringsbeslissing betreft – dus géén ‘partij’ (i.e. een klager of persoon waartegen de klacht werd ingediend) in de zin van artikel 108, §1 van de WOG.

64. De ce fait, la Cour note que la compétence des juridictions administratives n'était pas limitée à un simple contrôle de légalité. Les juridictions administratives ont pu vérifier si, par rapport aux circonstances particulières de l'affaire, l'AGCM avait fait un usage approprié de ses pouvoirs. Elles ont pu examiner le bien-fondé et la proportionnalité des choix de l'AGCM et même vérifier ses évaluations d'ordre technique.

65. De plus, le contrôle effectué sur la sanction a été de pleine juridiction dans la mesure où le TAR et le Conseil d'État ont pu vérifier l'adéquation de la sanction à l'infraction commise et le cas échéant auraient pu remplacer la sanction (voir, a contrario, *Silvester's Horeca Service c. Belgique*, no 47650/99, § 28, 4 mars 2004).

66. En particulier, le Conseil d'État, en allant au-delà d'un contrôle « externe » sur la cohérence logique de la motivation de l'AGCM, s'est livré à une analyse détaillée de l'adéquation de la sanction par rapport aux paramètres pertinents, y compris la proportionnalité de la sanction même.

67. La décision de l'AGCM ayant été soumise au contrôle ultérieur d'organes judiciaires de pleine juridiction, aucune violation de l'article 6 § 1 de la Convention ne saurait être décelée en l'espèce. »

Overigens is de Algemene Verordening Gegevensbescherming 2016/679 (AVG) wat haar toepassingsgebied betreft uitdrukkelijk beperkt tot de ‘persoonsgegevens’ van “*geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke personen*” (art. 4.1 AVG) en enkel dergelijke natuurlijke personen hebben als ‘betrokkene’ het recht om een klacht in te dienen bij een toezichthoudende autoriteit (art. 77.1 AVG). Rechtspersonen kunnen zich niet beroepen op de bescherming van de Algemene Verordening Gegevensbescherming.

6. De beoordeling: eerste middel van X1: de onjuistheden in de conclusies van andere partijen.

Als eerste middel laat X1 gelden dat er onjuistheden voorkomen in de conclusies van de partijen Y1, Y2 en Y3.

Dit middel is niet ontvankelijk. Zelfs indien er onjuistheden zouden voorkomen in conclusies van andere partijen – hetgeen het Marktenhof hier niet onderzoekt – dan nog is dat geen grondslag om de bestreden beslissing te vernietigen of te hervormen.

Bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing dient het Marktenhof zich te plaatsen op de datum waarop de beslissing werd genomen.

7. De beoordeling: tweede middel van X1: de onontvankelijkheid van de tussenkomsten.

Het Hof heeft hiervoor (punt 5) standpunt ingenomen over de ontvankelijkheid, zowel van de vorderingen van X1 tegen Y1, Y2 en Y3 als van de vordering in de mate als deze tegen hen is gericht.

Dit middel behoeft geen verder betoog.

8. De beoordeling: derde middel van X1: artikel 1057, 2° *in fine* Ger. W. en artikel 1057, 7° Ger. W.

8.1.

Artikel 1057, 2° Ger. W. bepaalt dat het beroepsverzoekschrift op straffe van nietigheid dient te vermelden: “de naam, de voornaam en de woonplaats van de eiser in hoger beroep en, in voorkomend geval, zijn rijksregister- of ondernemingsnummer”.

De nietigheid omwille van het niet vermelden van het rijksregisternummer van X1 wordt niet opgeworpen door de GBA en er wordt geen belangenschade aangetoond.

Het middel is zonder voorwerp.

8.2.

De GBA vordert in hoofddorde, het beroep van verzoekers nietig te verklaren. Zij houdt voor dat het inleidend verzoekschrift nietig is bij gebrek aan een voldoende nauwkeurige uiteenzetting van een middel (*exceptio obscuri libelli*).

Artikel 1057, 7° Ger. W. bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid de uiteenzetting van de grieven vermeldt, artikel 1034ter Ger. W. stelt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering dient te vermelden.

De notie “de korte samenvatting van de middelen van de vordering” in artikel 1034ter Ger. W. is niet vereenzelvigbaar met het begrip “middelen” in artikel 744, 3° Ger. W.

Wat het voorwerp van het verhaal betreft volstaat dat het verzoekschrift duidelijk stelt tegen welke beslissing het verhaal is gericht en dat – minstens summier – de middelen worden opgesomd die de verzoeker tegen de beslissing wenst te laten gelden³.

Het doel is primordiaal, de tekst van het verzoekschrift moet de GBA toelaten zich bij conclusie te verdedigen tegen de tegen de beslissing geuite grieven. Het Marktenhof heeft begrip voor het feit

³ De rechter is gehouden het geschil te beslechten overeenkomstig de daarop van toepassing zijnde rechtsregels. Hij moet de juridische aard van de door de partijen aangevoerde feiten en handelingen onderzoeken en dient, bij gebrek aan een tijdens de rechtspleging uitdrukkelijk vermelde rechtsgrond, ambtshalve de rechtsgrond te bepalen waarvan de toepassing is ingegeven door de feiten die de partijen aanvoeren - Cass. 17 april 2015, *Arr.Cass.* 2015, 1020, concl. VAN INGELGEM, A.; <http://www.cass.be> op datum, arresten nummers C.13.0550.N, C.13.0636.N. Het voorwerp van de vordering is het feitelijke resultaat dat de eiser met zijn vordering beoogt - Cass. (voltallige kamer) 14 december 2017, <http://www.cass.be> op datum, arrest nummer C.16.0296.N, concl. VANDERLINDEN, H.; *RABG* 2018, 350, noot MAES, B., VANNECKE, L.; *RGAR* 2018, nr. 15527; *RW* 2018-19, 587, noot AUVRAY, F., RONSIJN, K.; *TBBR* 2019, 238, noot GOLDMAN, S., JAFFERALI, R.; *TBH* 2018, 297. Vereist is dat de appellant duidelijk maakt in welke mate hij zich door de beroepen beslissing gegriefd acht, zodat de geïntimeerde zijn conclusie kan voorbereiden en de appelrechter in staat is de draagwijdte van het hoger beroep na te gaan. Die verplichting houdt niet in dat ook de middelen tot staving van de grieven moeten worden vermeld (Cass. AR C.17.0310.N, 7 december 2018; Cass. AR S.12.0024.F, 22 oktober 2012; Cass. AR F. 10.0026.N en F.10.0028.N, 8 april 2011; Cass. 2 mei 2005; Cass. AR C.99.0171.F, 7 september 2000); appellant oordeelt zelf hoe gedetailleerd hij zijn grieven in de akte van hoger beroep uiteenzet (Cass. AR S.05.0017.N, 26 september 2005). Ze verhindert de appellant niet om in de loop van het hoger beroep bijkomende grieven tot staving van zijn oorspronkelijke vordering aan te voeren (Cass. 1 juni 2007).

De grieven kunnen zowel de grond van de zaak als de procedure voor de eerste rechter betreffen, zodat de appelrechter die vaststelt dat “appellant louter om procedurele redenen hoger beroep heeft ingesteld” en op die grond het hoger beroep niet ontvankelijk verklaart, art. 1057, 7° schendt (Cass. AR C.96.0053.N, 19 maart 1999).

De appellant oordeelt zelf hoe gedetailleerd hij zijn grieven in de akte van hoger beroep uiteenzet. Wanneer de akte van hoger beroep tevens argumenten ter ondersteuning van de grieven bevat, behoren deze tot de grieven die in het debat worden gebracht en waarvan de geïntimeerde kennis moet kunnen nemen in de taal van de rechtspleging (zie art. 24 Taalwet Gerechtszaken) (Cass. (3e k.) AR C.03.0575.N, 18 oktober 2004).

dat de GBA waarschuwt voor het aanvaardbaar maken van “verzoekschriften” die zich zouden beperken tot een louter feitelijke of opiniërende uiteenzetting zonder daaraan éñig juridisch middel te koppelen. Het kan niet de bedoeling zijn dat het Marktenhof zich volledig in de plaats zou moeten stellen van een partij en bij wijze van spreken als diens juridisch raadsman zou moeten fungeren. In die situaties kan de GBA zich terecht op deze exceptie beroepen (*obscuri libelli*) omdat de laagdrempelige aanpak die geldt voor de Geschillenkamer van de GBA niet zonder meer kan overgezet worden naar een procedure voor het Marktenhof die gebonden is aan rechtsregels en waar het Marktenhof de wapengelijkheid moet bewaken.

De niet-naleving van de verplichting om in het verzoekschrift de op straffe van nietigheid te vermelden elementen op te nemen, leidt echter alleen tot nietigheid van de akte indien zij, ex art. 860 *juncto* art. 861 Ger. W., de belangen schaadt van de partij die de exceptie opwerpt ⁴.

8.3.

Te dezen kent de GBA op afdoende wijze de grieven die de verzoeker tegen de beslissing van de Geschillenkamer laat gelden, er is geen belangenschade derwijze dat er geen aanleiding is tot het nietig verklaren van het verzoekschrift.

9. **De beoordeling: vierde middel van X1: gebrek aan afdoende motivering van de seponeringsbeslissing door de GBA.**

9.1.

De bestreden beslissing overweegt als volgt:

“Dhr. X1 dient dd. 10/11/2019 klacht in tegen Meester Y1, omdat laatstgenoemde persoonsgegevens van de klager illegaal zou geraadpleegd hebben en vervolgens zou beschikbaar gesteld hebben aan een niet-advocaat, met name aan Dhr. Y3. De klager was cliënt bij Meester Z en laatstgenoemde was op dat moment de zakenpartner van Meester Y1 (ze hadden samen een vennootschap "U"). Op een bepaald moment wordt U volledig aan Meester Y1 overgedragen, waarbij wordt bedongen dat Meester Z voor de overdrachtsdatum de prestaties van zijn cliënten zou afsluiten en factureren, hetgeen ook gebeurde. Een week na de overdracht, treedt in een buitengewone algemene vergadering van de vennootschap Dhr. Y3 —die geen advocaat is — op als enige aandeelhouder, krijgt de vennootschap een nieuwe naam (Y2), worden alle aspecten van advocatuur uit de vennootschap geschrapt en wordt het ontslag aanvaard van de zaakvoerders, Meesters Z en Y1. Kort nadien ontvangt de klager twee facturen van Y2. De klager protesteert de twee facturen en verzet zich in

⁴ Cass. 23 maart 2012, Arr.Cass. 2012, 766; <http://www.cass.be> op datum, arrest nummer D.11.0002.F; Pas. 2012, I, 682.

dezelfde brief tegen de verwerking van zijn persoonsgegevens door Y2. Hij ontving een reactie van Y2 maar in deze reactie wordt niets over de dataprotectie-aspecten gezegd. De klager diende in augustus 2019 tegen Meester Y1 klacht in bij de Stafhouder van de balie waar Meester Y1 als advocaat is ingeschreven. In deze klacht komen onder andere dezelfde grieven aan bod als de grieven die de klager in zijn klacht bij de GBA heeft opgenomen. Over de klacht bij de stafhouder zegt de klager dat deze "tot op heden zonder reactie bleef".

Op grond van art. 95, 51, 3° van de wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit beslist de Geschillenkamer om voorliggende klacht te seponeren. Op basis van de informatie waarover de Geschillenkamer op dit ogenblik beschikt, acht zij het op heden niet opportuun om hieraan verder gevolg te verlenen, aangezien de klacht geen grieven bevat die een ruime maatschappelijke impact hebben. Bovendien blijkt uit het dossier dat er ook een klacht bij de Stafhouder werd ingediend en de Geschillenkamer wenst een eventueel dubbel onderzoek te vermijden."

Waar de GBA stelt dat zij het op heden niet opportuun acht om aan de klacht verder gevolg te hechten vermeldt de beslissing in voetnoot: *"Rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt, dient zij keuzes te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent."*

9.2.

Waar artikel 95 § 1 WOG stelt dat de geschillenkamer beslist over de opvolging die het geeft aan het dossier en bevoegd is om de klacht te seponeren, stelt zich de vraag of de Geschillenkamer, wanneer zij beslist om een klacht te seponeren, deze beslissing moet motiveren en welke de reikwijdte van die motivering kan zijn.

Overeenkomstig artikel 60 WOG onderzoekt de eerstelijnsdienst of een klacht ontvankelijk is. Een klacht is ontvankelijk wanneer: (1) zij opgesteld is in één van de landstalen; (2) een uiteenzetting van de feiten bevat, alsook de nodige indicaties voor de identificatie van de verwerking waarop zij betrekking heeft en (3) zij behoort tot de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De beslissing inzake de ontvankelijkheid van de klacht of het verzoek wordt ter kennis gebracht van de klager of de verzoeker. Indien de eerstelijnsdienst besluit tot de niet-ontvankelijkheid van een klacht of een verzoek wordt de klager of de verzoeker hiervan geïnformeerd door een met redenen omklede beslissing (artikel 61).

De ontvankelijke klachten worden door de eerstelijnsdienst overgemaakt aan de geschillenkamer (artikel 62 § 1).

Dit brengt mede dat wanneer de eerstelijnsdienst oordeelt dat een klacht ontvankelijk is en ze dus aanbrengt bij de Geschillencommissie, deze laatste conform artikel 92 gevat wordt door de eerstelijnsdienst, overeenkomstig artikel 62, § 1, voor de behandeling van een klacht, één van de

acht mogelijke beslissingen bepaald in artikel 95 § 1 kan treffen doch dat de Geschillenkamer steeds gehouden zal zijn om haar beslissing formeel en inhoudelijk omstandig te motiveren derwijze dat het Marktenhof de controle over de naleving van de regels van behoorlijk bestuur *sensu lato* zal kunnen uitoefenen.

9.3.

De toezichthoudende autoriteit is – overeenkomstig art. 52 AVG – volledig onafhankelijk bij de uitvoering van de taken en bevoegdheden die hem overeenkomstig de AVG zijn toegewezen, de beoordeling van de mate waarin het gepast is om kennis te nemen van de inhoud van de klacht is een discretionaire bevoegdheid, die de autoriteit vrij en naar eigen inzichten uitoefent.

De GBA verwijst daarbij terecht naar de essentiële kenmerken van de klachtafhandeling zoals vastgelegd in art. 57.1, f) AVG. Ingevolge het arrest Schrems⁵ van het Hof van Justitie staat het aan een toezichthoudende autoriteit om de bedoelde klacht met de nodige voortvarendheid en zorgvuldigheid te onderzoeken. In de Engelse versie wordt dit verwoord als “*due diligence*”.

De principiële bevoegdheid van de GBA om klachten te seponeren, zoals bevestigd door art. 57.1, f) AVG, waarin wordt gesteld dat toezichthoudende autoriteiten “*de inhoud van de klacht*” slechts dienen te onderzoeken “*in de mate waarin dat gepast is*” staat hierbij niet ter discussie.

Het Marktenhof ziet evenwel toe op de naleving van de adequate motivering. Dit slaat zowel op de formele als op de materiële motiveringsplicht.

Daarbij gaat het Marktenhof in eerste instantie na of de GBA beslist om te seponeren omdat ze op basis van een onderzoek concludeert dat er onvoldoende uitzicht bestaat op een veroordeling (een zogenaamd technisch sepot) of eerder dat een succesvolle veroordeling weliswaar technisch haalbaar zou zijn maar op gronden, aan het algemeen belang ontleend, (verdere) vervolging onwenselijk is (een zogenaamd beleidssepot). De beoordeling inzake een technisch sepot gaat logischerwijze vooraf aan de beoordeling of er sprake kan zijn van een beleidssepot.

Voor elke sepotbeslissing wordt de motivering – de sepotgrond – vermeld in de beslissing. Die motivering kan beknopt (zeker wanneer het gaat om seriële beslissingen) zijn maar moet daadkrachtig zijn. Wanneer op meer dan één grond wordt geseponneerd, worden de sepotgronden in volgorde van belangrijkheid genoteerd (beginnend met de belangrijkste sepotgrond).

De GBA stelt de betrokkenen in kennis van de sepotbeslissing en vermeldt daarbij de sepotgrond(en). Een sepotbeslissing doet immers *de facto* de klacht teniet en dient dus desgevallend door het Marktenhof geverifieerd te worden. De analogie die de GBA maakt met seponeringsbevoegdheid van het Openbaar Ministerie (vaak werkend aan de hand van een standaard sepotformulier) gaat niet volledig op in de mate dat de GBA zich steeds buigt over het respect van grondrechten.

⁵ HvJ, C-362/14, ECLI:EU:C:2015:650, § 63.

Dit alles doet geen enkele afbreuk aan de principiële bevoegdheid van de GBA om tot sepot over te gaan en wat dat betreft strategische keuzes te maken.

9.4.

Te dezen geeft de Geschillenkamer volgende motieven:

- zij acht het niet opportuun om verder gevolg te verlenen, aangezien de klacht geen grieven bevat die een ruime maatschappelijke impact hebben;
- er is ook een klacht bij de Stafhouder ingediend en de Geschillenkamer wenst een eventueel dubbel onderzoek te vermijden, en
- rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt, dient zij keuzes te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent.

Wanneer bepaalde motieven van de bestreden beslissing onverenigbaar zijn met de stukken uit het dossier of niet afdoende geschraagd zijn door de stukken van het dossier en het Marktenhof niet kan nagaan welk motief of welke motieven doorslaggevend zijn geweest om de bestreden beslissing te rechtvaardigen, moet het Marktenhof vaststellen dat de door de GBA aangehaalde motieven de beslissing niet kunnen schragen⁶.

Een beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen en uit dien hoofde vernietigbaar⁷.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze⁸.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden.

⁶ Marktenhof 23 oktober 2019, 2019/AR/1234.

⁷ R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519.

⁸ Vergelijk met: RvS (14e k.) nr. 239.322, 9 oktober 2017, <http://www.raadvst-consetat.be>; TBP 2018, 106, noot -; TGR-TWVR 2017, 344; T.Gem. 2018, 63.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de rechter, te dezen het Marktenhof, niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid, die *in casu* over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het Marktenhof is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Het volstaat dat duidelijk, desnoods bondig, in de beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust. De formele motivering moet dan ook geen uitweidingen bevatten over gegevens die de betrokken rechtzoekende reeds kent. Indien wordt verwezen naar adviezen of verslagen, volstaat het in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen of ze als bijlage bij de beslissing te voegen⁹.

9.5.

Het motief gesteund op de opportuniteit van verdere vervolgingen omdat er geen ruime maatschappelijke impact zou zijn, is op zich niet afdoend. Wanneer de Geschillenkamer oordeelt om alsnog te seponeren, dan dient zij uit te leggen “waarom” in de concrete omstandigheden van de zaak, er geen ruime maatschappelijke impact aanwezig is. Het behoort daarbij te verduidelijken wat de Geschillenkamer verstaat onder “*ruime maatschappelijke impact*” zodat het Marktenhof kan nagaan of de voorliggende feiten (die de beslissing dient te vermelden) al dan niet kunnen ¹⁰ gedekt zijn door de definitie.

De vermelding “*op basis van de informatie waarover de Geschillenkamer op dit ogenblik beschikt, ...*” is niet afdoende, deze “informatie” moet minstens samengevat of beknopt in de beslissing zelf worden vermeld derwijze dat het Marktenhof dit gegeven kan toetsen.

9.6.

Het motief “*er is ook een klacht bij de Stafhouder ingediend en de Geschillenkamer wenst een eventueel dubbel onderzoek te vermijden*” kan niet aangenomen worden zoals dit hier in algemene termen gesteld is.

⁹ R.v.St., 29 juni 1993, b.v.b.a. Vedesca, nr. 43.526.

¹⁰ Het Marktenhof herkwalificeert de feiten niet en toetst ook niet of het Hof op basis van de opgesomde feiten tot een zelfde beslissing zou komen (dat is de taak van rechter oordelend over een ‘gewoon’ hoger beroep) maar het Marktenhof gaat wel na of de feiten zoals zij omschreven worden “kunnen” omschreven worden conform de definitie.

Het rechtsprincipe *ne bis in idem* moet uiteraard geëerbiedigd worden, maar dit vergt ten eerste dat er reeds een eerste beslissing is genomen – hetgeen te dezen niet het geval is vermits klaarblijkelijk de Stafhouder nog geen beslissing heeft genomen – en ten tweede dat er sprake is van een “bis” dit wil zeggen dat eenzelfde inbreuk een tweede maal zou gesanctioneerd worden. De beslissing legt niet uit hoe en in welke mate een eventuele deontologische inbreuk gepleegd door een advocaat (en dat kan dan enkel Y1 zijn vermits de vennootschap Y2 en de heer Y3 geen advocaten zijn) hetzelfde voorwerp zou hebben als een klacht bij de GBA. Andermaal spreekt het Marktenhof zich niet uit over de vraag of er al dan niet sprake kan zijn te dezen van een dubbele beslissing of niet, maar het Hof stelt enkel vast dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

9.7.

Het motief (in voetnoot) dat *“rekening houdend met de middelen waarover de Geschillenkamer beschikt, [...] zij keuzes [dient] te maken betreffende het type van dossiers waaraan zij verder gevolg verleent”* is geen afdoend motief.

Een administratieve overheid staat ten dienste van de burger en dient er over te waken dat zij de middelen behoorlijk besteedt.

Wanneer zij vaststelt dat er onvoldoende middelen zouden zijn – hetgeen te dezen een loutere gratuite affirmatie is die door geen enkel gegeven wordt geschraagd – dan kan en mag de burger daarvan niet het slachtoffer zijn.

9.8.

De beslissing van de Geschillenkamer moet zelf afdoende gemotiveerd zijn. Het kan niet dat de GBA in een geding voor het Marktenhof bij conclusie motieven bijbrengt om alzo *post factum* de opgelegde sanctie te rechtvaardigen. Deze toegevoegde motieven kunnen niet in aanmerking genomen worden.

De motieven:

“Wat betreft de beoordeling van de opportuniteit van de behandeling van de klacht in het licht van de maatschappelijke relevantie ervan, richt de Geschillenkamer zich naar de prioriteiten die staan opgenomen in het Strategisch Plan 2019-2025 van de Gegevensbeschermingsautoriteit, dat publiekelijk beschikbaar is op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit (STUK 10, p. 13-15), en dat de GBA-prioriteiten onderbrengt in 3 types categorieën:

- *Categorie I: Relevante sectoren: deze categorie verwijst naar vijf prioriteiten specifiek gericht op een bepaalde sector (Telecommunicatie en media; Overheid; Direct Marketing; Onderwijs en KMO's);*
- *Categorie II: GDPR instrumenten: deze categorie bevat drie instrumenten uit de AVG die de GBA als belangrijke bouwstenen beschouwt voor een betere*

bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de burgers (de Data Protection Officer, de legitimiteit van de verwerking en de rechten van de burgers);

- *Categorie III: Maatschappelijke thema's: deze categorie omvat de onderwerpen die volgens de GBA hoog op de sociaal-maatschappelijke agenda staan (foto's en camera's, online gegevensbescherming en gevoelige gegevens met een intrusief karakter (over gezondheid, afkomst, politieke overtuiging, religieuze of seksuele voorkeur, biometrische gegevens, etc).*

Deze vooropgestelde prioriteiten worden eveneens opgenomen, en worden nog steeds gehandhaafd, in het meer recente Strategisch Plan 2020-2025 (STUK 12, 21-25).

Rekening houdende met deze prioritaire categorieën, kon de Gegevensbeschermingsautoriteit redelijkerwijze besluiten dat de klacht geen grieven bevatte die een ruime maatschappelijke impact hadden. Dit motief was op zichzelf reeds afdoende om de klacht te seponeren. De aangevoerde grieven zijn namelijk zeer persoonlijk van aard en eigen aan een specifieke (deontologische) context. De Gegevensbeschermingsautoriteit meent met andere woorden dat er ter zake geen sprake is van ernstige overtredingen van structurele aard, die veel mensen treffen, en waarbij de Gegevensbeschermingsautoriteit door een inhoudelijke beslissing effectief het verschil kan maken inzake de bescherming van persoonsgegevens.

Verzoekers betogen echter dat de aangevoerde grieven, volgens hun oordeel, wel ten gronde zouden moeten behandeld worden door de Gegevensbeschermingsautoriteit. Hiervoor worden verschillende elementen aangebracht (randnrs. 24-29 conclusie verzoekers).

Verzoekers verliezen echter uit het oog dat Uw Hof, binnen haar volheid van rechtsmacht, gebonden is door de grenzen van het aanhangig geding (cf. supra). Uw Hof dient derhalve, binnen haar controlebevoegdheid, na te gaan of de bestreden beslissing steunt op wettige en draagkrachtige motieven.

Indien Uw Hof vervolgens van oordeel is dat dit niet het geval is, kan zij desgevallend de bestreden beslissing vernietigen en de Gegevensbeschermingsautoriteit bevelen de klacht opnieuw te onderzoeken, met inachtneming van de overwegingen van Uw Hof (inzake de evt. vastgestelde onwettigheden of onregelmatigheden).

De kern van het aanhangig geschil betreft derhalve niet de vraag of de Gegevensbeschermingsautoriteit beleidsmatig al dan niet terecht de klacht kon seponeren, doch of deze seponeringsbeslissing zelf op wettige gronden berust.

Ter zake dient nogmaals te worden benadrukt dat de GBA over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Deze beleidsvrijheid vormt uiteraard geen vrijbrief voor een

willekeurige of onredelijke beslissing. De overheid is immers steeds gebonden door het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijkheid.¹¹

Dit beginsel is evenwel slechts geschonden indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.¹² Dit is hier echter geenszins het geval.”

kunnen aldus niet in aanmerking genomen worden.

De rechtzoekende is gerechtigd om in de beslissing van de Geschillenkamer kennis te nemen van de motivering.

9.9.

De beslissing is om die redenen (nummers 9.4 tot en met 9.8) op onwettelijke wijze genomen en dient dienvolgens nietig verklaard te worden.

9.10

Door het sepot wordt er een (voorlopig) einde gesteld aan het onderzoek van de klacht. In de Belgische regelgeving omtrent de gegevensbescherming is er niets bepaald omtrent (de modaliteiten) van een eventueel heronderzoek door de GBA.

Los van de gevolgen van een sepotbeslissing in het strafprocesrecht heeft het Marktenhof tot taak om na te gaan of om het even welke beslissing van de Geschillenkamer deugdelijk gemotiveerd is of niet.

Is de sepotbeslissing – zoals te dezen – niet deugdelijk gemotiveerd, dan wordt zij vernietigd. Het staat de Geschillenkamer in dat geval vrij om een nieuwe beslissing te nemen en indien dat opnieuw een sepotbeslissing zou zijn, om er over te waken dat deze nieuwe beslissing ditmaal deugdelijk gemotiveerd is.

Het Marktenhof waakt zorgvuldig over de doeltreffendheid van elke voorziening inzake een potentiële inbreuk omtrent de verwerking van persoonsgegevens in lijn met de grondbeginselen vervat in de AVG¹³.

¹¹ I. OPDEBEECK en S. DE SOMER, *Algemeen Bestuursrecht, Grondslagen en Beginselen*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 97.

¹² RvS 14 september 2017, nr. 239.067, *Peeters*, 8.

¹³ Overweging 141 van de AVG is gesteld als volgt: “Iedere betrokkene dient het recht te hebben om een klacht in te dienen bij één enkele toezichthoudende autoriteit, met name in de lidstaat waar hij gewoonlijk verblijft, en een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen overeenkomstig artikel 47 van het Handvest indien hij meent dat inbreuk is gemaakt op zijn rechten uit hoofde van deze verordening of indien de toezichthoudende autoriteit niet optreedt naar aanleiding van een klacht, een klacht gedeeltelijk of geheel verwerpt of afwijst [in

10. De beoordeling: vijfde middel van X1: het in de plaats stellen van de eigen beslissing van het Marktenhof.

10.1.

Bij stilzwijgen van de wetgever heeft het Marktenhof zelf een invulling moeten geven aan de omvang van de volle rechtsmacht. Deze invulling is gestoeld op de artikelen 6 EVRM en 47 HGEU.

Op grond van artikel 6 EVRM moet een rechterlijke instantie zich met volle rechtsmacht (*'pleine juridiction'/'full jurisdiction'*) over de bestuursbeslissingen kunnen uitspreken. Dit impliceert de bevoegdheid om zich over alle aspecten van de zaak te kunnen uitspreken, zowel in feite als in rechte¹⁴.

De notie volle rechtsmacht grijpt aldus in op de omvang, de intensiteit en het resultaat van de rechterlijke toetsing¹⁵. Gebonden bevoegdheden geven dan aanleiding tot een volledige toetsing, discretionaire bevoegdheden tot een marginale toetsing.

Bij arrest van 19 februari 2020¹⁶ heeft het Marktenhof onder meer gesteld:

“Opdat de voorziening doeltreffend zou zijn kan het Marktenhof - ingevolge de door de wetgever verleende volle rechtsmacht - niet enkel de beslissingen van de GBA vernietigen maar kan het Hof ook zijn eigen beslissing in de plaats stellen van de vernietigde beslissing (mits de GBA gehouden was een beslissing te treffen en voor zover deze indeplaatsstelling kan geschieden zonder het overtreden van een regel van de procedure of de raadpleging, die voor de goedkeuring van de bestreden beslissing nodig was).

het Frans : «la rejette” ; in het Engels : « dismisses »], of indien deze niet optreedt wanneer zulk optreden noodzakelijk is ter bescherming van de rechten van de betrokkene. Het onderzoek dat naar aanleiding van een klacht wordt uitgevoerd, gaat niet verder dan in het specifieke geval passend is en kan worden onderworpen aan rechterlijke toetsing. De toezichthoudende autoriteit dient de betrokkene binnen een redelijke termijn in kennis te stellen van de voortgang en het resultaat van de klacht. Indien de zaak verder onderzoek of coördinatie met een andere toezichthoudende autoriteit vereist, dient de betrokkene tussentijdse informatie te worden verstrekt. Elke toezichthoudende autoriteit dient maatregelen te treffen om het indienen van klachten te faciliteren, zoals het ter beschikking stellen van een klachtenformulier dat tevens elektronisch kan worden ingevuld, zonder dat andere communicatiemiddelen worden uitgesloten.”. Hieruit blijkt dat het de bedoeling was van de Europese normgever om ook een sepotbeslissing aan de rechterlijke toetsing te kunnen onderwerpen.

¹⁴ EHRM 23 oktober 1995, nr. 15523/89, Schmautzer/Oostenrijk, § 36.

¹⁵ P.J. VAN DE WEYER, “De rechtspraak van het Marktenhof in het licht van het recht op een effectieve rechtsbescherming”, Tijdschrift voor het recht van netwerkindustriën 2018, 156 stelt: “Wat de omvang van de toetsing betreft, zal een rechter in principe niet kunnen weigeren om zich uit te spreken over bepaalde geschilpunten. Een cassatierechter – die zich per definitie niet kan uitlaten over de feitelijke geschilpunten in een zaak – vormt zo geen rechter met volle rechtsmacht in de zin van artikel 6 EVRM.” Met verwijzing naar EHRM 23 juni 1981, nrs. 6878/75 en 7238/75, Le Compte, Van Leuven en De Meyere/België, § 60; EHRM 23 oktober 1995, nr. 15523/89, Schmautzer/Oostenrijk, § 35; EHRM 17 april 2012, nr. 21539/07, Steiner/Oostenrijk, § 45 e.v.

¹⁶ Arrest inzake 2019 AR 1600:

https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/sites/privacycommission/files/documents/Arrest_190220.pdf

Bij de uitoefening van deze volle rechtsmacht, moet het Marktenhof evenwel de grenzen van het gerechtelijke debat respecteren. Binnen de grenzen van de regels van openbare orde en binnen de grenzen van de interpretatie die moet worden gegeven aan de voor het Hof ingeroepen middelen, moet het Hof zijn beoordeling, dit wil zeggen - de gebeurlijke indeplaatsstelling van een eigen beslissing - beperken tot de door verzoekende partij aangevoerde gronden en de middelen van verdediging van de wederpartij¹⁷.

Kortom, het Marktenhof kan zijn beslissing in de plaats stellen van de door het Hof vernietigde bestreden beslissing, mits het Hof geen betwistingen oproept die niet aan tegenspraak zijn onderworpen geweest in de voor het Hof gevoerde rechtspleging en voor zover geen beslissing wordt getroffen waaromtrent de procespartijen zich niet hebben kunnen verdedigen in de rechtspleging voor het Hof."

M.a.w. de volle rechtsmacht is enkel begrensd door de grenzen van de regels van openbare orde en de grenzen van de interpretatie die moet worden gegeven aan de ingeroepen middelen.

Het Marktenhof moet daarbij de gebeurlijke indeplaatsstelling van een eigen beslissing beperken tot de door verzoekende partij aangevoerde gronden en de middelen van verdediging van de wederpartij. Deze definiëring komt overeen met de mogelijkheden die het Hof van Cassatie weerhoudt ten overstaan van de beoordeling door de appelrechter van middelen van openbare orde die door de rechter aangebracht worden¹⁸.

10.2.

X1 vordert dienaangaande bij conclusie:

"datgene uit te spreken wat het GBA MINSTENS diende te doen, namelijk het bevel om alle persoonlijke gegevens die verband houden met hem, de cliënten van zijn notariaat en hun dossiers te vernietigen in de mate deze niet uitsluitend dienstig zijn om facturatie en boekhouding (in de mate ze niet onrechtmatig gebeurde) te verantwoorden en ondersteunen, en deze vernietiging schriftelijk te bevestigen, binnen de maand en daartoe een dwangsom van 50,00 EUR per dag vertraging op te leggen. Dat alles tot zekerheid dat bedoelde gegevens geen aanleiding meer kunnen geven tot nieuw aanwenden ervan of nieuwe verspreiding.

¹⁷ Vergelijk Cour des marchés 22 januari 2020, 2019 AR 1470, nr. 26.

¹⁸ Zie bijvoorbeeld: Cass. 14 september 2017, <http://www.cass.be> op datum, arrest nummer C.16.0526.N; RABG 2018, 1028, noot BOLS, P.; RABG 2018, 1028, noot THIRIAR, P., alwaar overwogen wordt : "De rechter is gehouden het geschil te beslechten overeenkomstig de daarop van toepassing zijnde rechtsregels. Hij moet de juridische aard van de door de partijen aangevoerde feiten en handelingen onderzoeken, en mag, ongeacht de juridische omschrijving die de partijen daaraan hebben gegeven, de door hen aangevoerde redenen ambtshalve aanvullen op voorwaarde dat hij geen betwisting opwerpt waarvan de partijen bij conclusie het bestaan hebben uitgesloten, dat hij enkel steunt op elementen die hem regelmatig zijn voorgelegd, dat hij het voorwerp van de vordering niet wijzigt en dat hij daarbij het recht van verdediging van de partijen niet miskent. Hij heeft de plicht ambtshalve de rechtsmiddelen op te werpen waarvan de toepassing geboden is door de feiten die de partijen in het bijzonder hebben aangevoerd tot staving van hun eisen. Hiermee worden gelijkgesteld de feiten die de rechter zelf naar voor brengt uit de elementen die hem regelmatig werden voorgelegd."

Die dossiers en ook dossiers waarin concluant en zijn cliënten betrokken waren en gevoerd werden voor Meester Y1 haar ontslag gaf als zaakvoerder van de vennootschap omvatten van deze personen persoonsgegevens evenals de aanleiding tot het dossier evenals de redenen waarom deze dossiers zonder verder gevolg werden afgesloten. Concluant kan niet weten welke gegevens over hem en zijn cliënten, betreffende die dossiers, nog in het ten onrechte geraadpleegde programma Toga aanwezig zijn, en wil dat zulke gegevens over hem en zijn cliënten niet meer kunnen worden geraadpleegd, temeer gezien dit wel degelijk gebeurd is in de voorgelegde klacht. Dat zijn hoogstpersoonlijke en hoogst delicate gegevens, die rechtstreeks betrekking hebben op de betrokken personen en situaties waarin zij zich bevinden. Het gaat bijgevolg om heel gevoelige gegevens waar "gewone" organisaties of administraties die ze zouden te verwerken krijgen al zeer omzichtig mee zouden moeten omgaan, waar in casu bovenop nog het beroepsgeheim van zowel concluant als van meester Y1, advocate, maken dat nog omzichtiger met die gegevens diende te worden omgesprongen en dat er zeker vanuit een advocatensoftware geen kennis van mocht worden gegeven aan een derde-eigenaar van de vennootschap die bovendien geen voorwerp meer heeft inzake advocatuur.

De onrechtmatige facturatie tussen vennootschappen is enkel het uiterlijk gegeven waardoor aan concluant ter kennis is gekomen dat deze gegevens over hemzelf en zijn cliënten-natuurlijke personen aan zulke derde beschikbaar werden gesteld door een advocate die er zelf geen inzage van had mogen nemen, gezien afgesloten en aan Meester Z overgedragen, en dat die derde (partner van de advocate) die gegevens actief en bewust heeft aangewend tot handelingen die zouden leiden tot onrechtmatige verrijking.

Gezien de voorgaanden, die alle vertrouwen in de "anderen" terecht en definitief hebben gebroken, is dat een minimaal door haar verwachte beslissing."
[....]

Deze maatregelen staan los van mogelijke beslissingen van de Stafhouder in het kader van de deontologie van het beroep van advocaat."

10.3.

Het Hof stelt vast dat de GBA bij conclusie niet inhoudelijk antwoordt op deze concrete vordering tot vervangen van de bestreden beslissing.

Bij de uitoefening van deze volle rechtsmacht, respecteert het Marktenhof de grenzen van het gerechtelijke debat. Binnen de grenzen van de regels van openbare orde en binnen de grenzen van de interpretatie die moet worden gegeven aan de voor het Hof ingeroepen middelen, beperkt het

Hof indeplaatsstelling van een eigen beslissing tot de door verzoekende partij aangevoerde gronden en de middelen van verdediging van de wederpartij¹⁹.

Bij conclusie stelt de GBA (pagina 15):

“Indien Uw Hof vervolgens van oordeel is dat dit niet het geval is, kan zij desgevallend de bestreden beslissing vernietigen en de Gegevensbeschermingsautoriteit bevelen de klacht opnieuw te onderzoeken, met inachtneming van de overwegingen van Uw Hof (inzake de evt. vastgestelde onwettigheden of onregelmatigheden).

[.....]

Ter zake dient nogmaals te worden benadrukt dat de GBA over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Deze beleidsvrijheid vormt uiteraard geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. De overheid is immers steeds gebonden door het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijkheid.²⁰”

Het past dienvolgens dat de GBA een nieuwe beslissing zou nemen met betrekking tot voorliggende klacht van X1.

De GBA zal daar bij de regel van artikel 53.2 van Richtlijn (EU) 2016/680 die stelt:

“Onverminderd andere mogelijkheden van administratief of buitengerechtelijk beroep heeft iedere betrokkene het recht om een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen indien de overeenkomstig artikel 45, lid 1, bevoegde toezichthoudende autoriteit een klacht niet behandelt of de betrokkene niet binnen drie maanden van de voortgang of het resultaat van de uit hoofde van artikel 52 ingediende klacht in kennis stelt”

niet uit het oog verliezen.

Het past dat de Geschillenkamer van de GBA de aanspraken van X1 alsnog zou toetsen binnen de termijn zoals hierna bepaald in het beschikkend gedeelte van huidig arrest.

Bij de uitoefening van deze volle rechtsmacht, respecteert het Marktenhof de grenzen van het gerechtelijke debat. Binnen de grenzen van de regels van openbare orde en binnen de grenzen van de interpretatie die moet worden gegeven aan de voor het Hof ingeroepen middelen, beperkt het Hof indeplaatsstelling van een eigen beslissing tot de door verzoekende partij aangevoerde gronden en de middelen van verdediging van de wederpartij²¹.

¹⁹ Vergelijk Marktenhof 22 januari 2020, 2019/AR/1470, nr. 26.

²⁰ I. OPDEBEECK en S. DE SOMER, *Algemeen Bestuursrecht, Grondslagen en Beginselen*, Antwerpen, Intersentia, 2017, 97.

²¹ Vergelijk Marktenhof 22 januari 2020, 2019 AR 1470, nr. 26.

11. De gerechtskosten.

11.1.

In de verhouding tussen X1 en Y1, Y2 en Y3 dienen de gemaakte kosten ten laste te blijven van Y1, Y2 en Y3.

11.2.

In de verhouding tussen X1 en de GBA is de GBA de in het ongelijk gestelde partij.

Vermits X1 niet door een advocaat vertegenwoordigd en bijgestaan is, kan hij evenwel geen aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gezien artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart het verhaal ingesteld door de X2 niet ontvankelijk;

Laat de gemaakte gerechtskosten te hare laste.

Verklaart het verhaal ingesteld door X1 tegen Y1, Y2 en Y3, niet ontvankelijk;

Verklaart de vrijwillige tussenkomsten van Y1, Y2 en Y3, niet ontvankelijk;

Laat de gemaakte gerechtskosten te hunnen laste.

Verklaart het verhaal ingesteld door X1 tegen de GBA ontvankelijk en in volgende mate gegrond:

- doet de beslissing van de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit van 18 december 2019 inzake DOS 2019-05971 teniet;
- beveelt de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit om binnen een redelijke termijn een nieuwe beslissing te treffen aangaande de door X1 neergelegde klacht;
- bepaalt de redelijke termijn op vijf maanden vanaf de kennisgeving van huidig arrest per mail aan de raadslieden van de procespartijen;

- stelt wel dat het niet aan het Martkenhof behoort om deze nieuwe beslissing – in het kader van huidig geding – op zijn merites te beoordelen;
- laat de gerechtskosten inzake het verhaal van X1 tegen de GBA ten laste van de Gegevensbeschermingsautoriteit, hierin begrepen de bijdrage voor het Begrotingsfonds van €20,00 en het rolrecht van €400,00 te innen door de FOD Financiën overeenkomstig het KB van 28 januari 2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten.

* * *

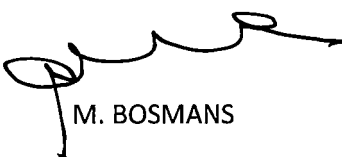
Dit arrest werd gewezen door de 18N-kamer van het hof van beroep te Brussel, samengesteld uit:

M. BOSMANS	Raadsheer dd. voorzitter
A-M. WITTERS	Raadsheer
O. DUGARDYN	Plaatsvervangend raadsheer

die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd.
bijgestaan door A. De Clerck, griffier,

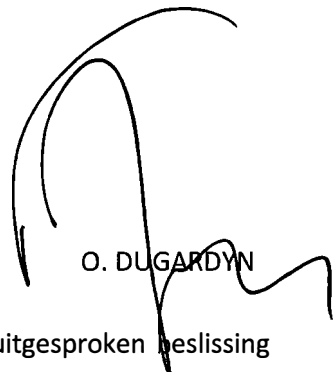

A. DE CLERCK

M. BOSMANS

A-M. WITTERS

O. DUGARDYN

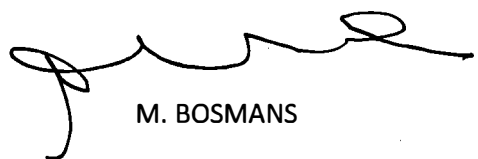
Mevrouw de raadsheer A-M. WITTERS verkeert in de onmogelijkheid om de uitgesproken beslissing te ondertekenen.

De voorzitter van de 18N-kamer heeft dit arrest uitgesproken overeenkomstig art. 782bis, eerste lid Ger. W. in openbare zitting van 28 oktober 2020.

M. BOSMANS	Raadsheer dd. voorzitter
A. DE CLERCK	Griffier

A. DE CLERCK

M. BOSMANS

PAGE 01-00001785118-0031-0031-01-01-4

